

Kategorie: střední škola a odpovídající ročník gymnázia – sexta

Jméno: Adéla Krejčová

Adresa: Zavadilka 2650, České Budějovice

Gymnázium J. V. Jirsíka, 6. E, Fráni Šrámka 23

E-mail a telefon: 797 991 742, krejcovaa@student.gjvj.cz

Jane

Opírala se o chladný rám okna a vyhlížela do zahrady. Vítr si pohrával s vlasy nezajímavého odstínu, nebyla zaoblená na těch správných místech a místo zdravé růžové barvy se jí na tvářích pupenilo akné. Jane byla zkrátka tuctová mladá žena a ani obnošené šaty, které měla na sobě, dojem nevylepšily. Každého náhodného kolemjdoucího, který by zvedl oči vzhůru k prvnímu patru vily, by tedy nejspíše ze všeho nejprve zaujal stín melancholie, který halil dívčino čelo a zakaloval její přivřené oči. “Mělo by pršet. Není správné, že je takto hezky. Ne dnes,” přemítala. Odkudsi z té tmavé, klidné zeleně před ní, snad od záhonu se sladkými jahodami, melodicky zatrylkoval kos, ve stínu sadu si šeptaly listy jabloní a třešní. Obloha nabyla tmavé modři a větve růžového keře se pohupovaly ve večerním větříku. Květy měly skoro stejnou barvu jako její šaty. Ty jí tížily. Až příliš, až se zdálo, že se nemůže nadechnout. “Anne,” promluvila ke dveřím komorné, aniž by se jakkoliv pohnula, “sundej mi ty šaty.”

Anne nemohla honem rozšněrovat tkanice, které držely šaty pohromadě, a Jane si v duchu povzddechla. Už chtěla být z těch omezujících šatů venku. Po nějaké době těžká sukně zašustila a konečně sklouzla ke kotníkům. S ní i část starostí, které jako by svíraly její hrudní koš a bránily srdci tlouci. Konečně volná si, jen tak, v košilce, lehla na postel. Příkrývky a prostěradlo byly příjemně chladivé a voněly po mýdle. Zakutala se do nich, aby si to užila, protože její kůže byla od stresu a několika vrstev ošacení úplně rozpálená. Dovolila si na chvilku vypnout a na nic nemyslet. “Mou chybou je, že jsem se tomu poddala,” prolétlo jí utlumenou myslí, “a nechala se přemluvit. Ale bez lásky nemůžu, prostě ne!” Hrudí se jí rozléval pocit slastného klidu a vyrovnání. Věděla, že udělala dobře.

“Udělala jsi dobře,” potvrdila Cassandra a posadila se na matraci vedle své starší sestry, která se zatím překulila na břicho. Po večerní hádce a následné roztržce nebyla v jejím hlase ani vystupování sebemenší stopa. Jane měla obličej zabořený do polštáře a kývala nohama ve vzduchu. “Kočár tu bude za dvě hodiny,” poplácala ji po zádech a Jane pevně semkla víčka. V očích jí štípaly slzy uvědomění, jak se k ní postupně vracely vzpomínky na dnešní den. Poplašený hlas racionality a zodpovědnosti kdesi v ní nařikal a volal: “Už jsi zapomněla? Proč jsi to udělala? Už nemůžeš zpátky! Co když zůstaneš úplně sama? Co když nebudeš mít ani na jídlo? Co když teď zmeškáš, promarníš mládí a pak už tě nikdo nebude chtít? Co když...?” Zatlačila ho do podvědomí. Litovala jen jednoho, a to narušení blízkého přátelství se sestrami Biggovými. Ve vyšší společnosti bylo málo duchaplných a v jádru hodných mladých slečen. Co když se s ní nebudou už nikdy chtít vidět? Přesto necouvla. Ano, jejich bratr je velmi šarmantní a bohatý, ale je i o šest let mladší a hlavně nezodpovědný. Mít krásné šaty a tři jídla denně, porodit kupu dětí, poslouchat na slovo každého, kdo projde kolem, příležitostně se pobavit s tetkami ze sousedství a u šálku čaje pomlouvat příbuzné? Posadila se a bosýma nohama se dotkla studených parket. Viděla to už mnohokrát, věděla, jak zní odpověď, alespoň pro ni, ale bylo jí z toho stejně těžko u srdce.

Cassandra odešla dořešit formality a ještě jednou se jménem Jane i svým omluvit za nepříjemnost, kterou Catherine a Alethee během své návštěvy způsobily. Jane osaměla. Po chvíli přemítání zašátrala mezi složeným šatstvem narychlo připraveným v kufrech pro odjezd, probrala krabice s klobouky a serepetičkami, až nakonec našla odraný zápisník s nedokončenou novelou. Posadila se ke stolku u okna, uhladila si cestovní sukni a pohlédla ven. Hledala inspiraci v sobě samé, proto nechala myšlenky volně plout. Pasivně je sledovala. “Copak snad nemám právo na hodného, decentního muže, který by mě měl rád a dokázal mě přivést k tomu, abych měla ráda i já jeho? Nemusí být ani bohatý, ani urozený, ani vzdělaný. Stačí někdo s domem a drobným příjmem, který by uživil jeho, mě a jednu služebnou. Někdo, kdo by se zajímal o můj názor. Někdo, kdo by mi přinesl kytky k narozeninám. Někdo, kdo by nebyl patetický a sebestředný. Nemírím vysoko. Ale evidentně chci příliš. Asi mi nezbyvá než zůstat starou pannou a do konce života snít o tom, že ho jednou přeci jen potkám,” sklonila se nad papír a pod úhledné starší písmo začala doplňovat další řádky, které formovaly příběh dívky tolik podobný tomu jejímu. O několik měsíců později, během poklidné odpolední pauzy, dokončila osamělá, naděje na sňatek svým věkem zproštěná, vždycky jen svá a trochu sestřina, o lásce a šťastných koncích tajně snící Jane Austenová svůj první román Pýcha a předsudek.

Vysvětlení: Jane a Cassandra Austinovy strávily několik dní u svých blízkých přítelkyň, sester Catherine a Alethee Biggových, přičemž jejich bratr Harris Bigg-Wither požádal Jane o ruku. Nejprve souhlasila, ale den na to zasnoubení zrušila. V té době měla za sebou již několik menších dílek, převážně divadelních, a pracovala na románové prvotině, která později vyšla pod názvem Pýcha a předsudek.